RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 260.952 van 7 oktober 2024
in de zaak A. 235.491/VII-42.225

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Luc Denys
kantoor houdend te 1030 Schaarbeek
Adolphe Lacomblélaan 59-61 bus 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Orchideestraat 61A
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 18 januari 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 266.078 van 23 december 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.796 van 17 maart 2022.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 april 2024.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Luc Denys, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Brecht Heirman, die *loco* advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker, van Iraanse nationaliteit, op 10 december 2019 een F-kaart heeft ontvangen als familielid van een burger van de Unie, namelijk zijn partner van Belgische nationaliteit met wie hij op 4 oktober 2018 te Zaventem een verklaring van wettelijke samenwoning had afgelegd.

De verklaring van wettelijke samenwoning wordt op 18 maart 2021 beëindigd.

Op 2 juli 2021 neemt de verwerende partij een beslissing tot beëindiging van verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker stelt op 2 augustus 2021 tegen deze laatste beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 23 december 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, 4°, en § 4, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker richt zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest van zijn kritiek in het tweede middel dat in de aanvankelijk bestreden beslissing geen volledig onderzoek werd gevoerd naar de uitzonderingsgrond van artikel 42*quater*, § 4, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet en dat het verblijfsrecht niet kon worden beëindigd daar de wettelijke samenwoning langer heeft geduurd dan drie jaar.

Verzoeker stelt vast dat volgens het bestreden arrest de verwerende partij het verblijfsrecht op grond van artikel 42*quater*, § 1, eerste lid,

4°, van de vreemdelingenwet kan beëindigen op drie afzonderlijke gronden, namelijk de nietigverklaring of ontbinding van het huwelijk, de beëindiging van het geregistreerd partnerschap en het einde van de gezamenlijke vestiging. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschouwt vervolgens de uitzonderingsbepaling van artikel 42*quater*, § 4, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als een "getrapte" bepaling waarbij iedere uitzonderingsgrond slechts kan worden ingeroepen in geval van beëindiging omwille van de overeenkomstige beëindigingsgrond. Volgens verzoeker voegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarmee een voorwaarde toe die niet in de wet staat.

Vervolgens stelt verzoeker vast dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk verwijst naar de mogelijkheden om het verblijfsrecht te verkrijgen, bepaald in artikel 40*ter*, § 2, *iuncto* artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, waarvan het verblijf op grond van wettelijke samenwoning één van de twee mogelijkheden vormt, naast het bestaan van een huwelijk. Een vreemdeling kan echter geen recht op verblijf verkrijgen op grond van een gezamenlijke vestiging zonder een huwelijk of een wettelijke samenwoning aan te gaan. Overigens, wanneer de vreemdeling een recht op verblijf heeft verkregen op grond van een huwelijk of wettelijke samenwoning, kan het verblijf blijkens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie niet worden beëindigd om de loutere reden dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Wat in de rechtspraak van dat Hof geldt voor gehuwden, moet naar analogie gelden voor wettelijk samenwonenden.

Verzoeker vervolgt dat het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, op zichzelf geen grond tot beëindiging van het verblijfsrecht kan zijn. Dat betekent dat een gebrek aan gezamenlijke vestiging slechts een grond tot beëindiging van het verblijf kan zijn in combinatie met ofwel het gebrek aan huwelijk ofwel het gebrek aan wettelijke samenwoning. Dat betekent ook dat in het geval van beëindiging van het recht op verblijf wegens beëindiging van de wettelijke samenwoning, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had moeten

nagaan of de uitzonderingsgrond met betrekking tot de gezamenlijke vestiging kon worden toegepast.

Tot slot acht verzoeker de verwijzing in het bestreden arrest naar arrest nr. 218.328 van de Raad van State van 29 februari 2012 niet dienstig omdat dit een geheel andere feitelijke situatie betreft zodat de leer van dit arrest niet van toepassing is op zijn geval.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel.

Verzoeker acht de verwijzing in de memorie van antwoord naar richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 'betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG' (hierna: richtlijn 2004/38) niet dienstig. Deze richtlijn is niet op hem van toepassing is, vermits hij een F-kaart verkreeg als partner van een "statische" Belg. De verwijzing in de memorie van antwoord naar de memorie van toelichting betreffende artikel 42*quater* van de vreemdelingenwet is evenmin dienstig. De door de verwerende partij geciteerde passage is strijdig met de rechtspraak waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het verblijf niet kan worden beëindigd bij een louter gebrek aan gezamenlijke vestiging van partners. Het volstaat dat het huwelijk of, naar analogie, het geregistreerd partnerschap nog bestaat. Verzoeker acht ook de analyse inzake artikel 42*quinquies* van de vreemdelingenwet niet relevant aangezien die bepaling het verkrijgen van een afgeleid duurzaam verblijfsrecht betreft, wat te dezen niet het geval is.

Verzoeker vervolgt dat de argumentatie dat artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet duidt op alle familieleden die worden

opgesomd in artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet, voor het eerst in de memorie van antwoord wordt aangevoerd. De Raad van State kan geen rekening houden met dergelijke nieuwe, niet toegelaten wending van de argumentatie van de verwerende partij. Wat de overige familieleden betreft, zijn er verschillende mogelijkheden tot beëindiging van het verblijf. Het begrip "gezamenlijke vestiging" in artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, 4°, en § 4, 1°, van de vreemdelingenwet, verwijst ofwel uitsluitend ofwel minstens ook naar partnerrelaties. Uit de memorie van toelichting blijkt dat dit de bedoeling was van de wetgever. Verzoeker merkt op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 2 september 2021 in de zaak C-930/19, *X. tegen België*, heeft bevestigd dat het begrip "gezamenlijke vestiging" verwijst naar partnerrelaties. De verwerende partij betwist niet dat er een gezamenlijke vestiging was van verzoeker en diens partner gedurende minstens drie jaar.

Wat de verwijzing naar arrest nr. 218.238 van de Raad van State van 29 februari 2012 betreft, ontkent de verwerende partij volgens verzoeker het essentieel verschilpunt tussen beide zaken, namelijk de onderbreking van de gezamenlijke vestiging. In tegenstelling tot dit arrest, is er in het geval van verzoeker geen sprake van een onderbreking van de gezamenlijke vestiging. Het bestreden arrest betwist niet dat verzoeker minstens drie jaar gezamenlijk gevestigd was met zijn partner, zodat hij op grond van artikel 42*quater*, § 4, 1°, van de vreemdelingenwet zich terecht kon beroepen op de uitzonderingsclausule, zodat zijn verblijf onterecht werd beëindigd door de verwerende partij.

Beoordeling

6. Verzoeker voert in essentie aan dat, wanneer het recht van verblijf op grond van artikel 42*quater*, § 1, 4°, van de vreemdelingenwet wordt beëindigd omdat er geen wettelijke samenwoning meer is, niet enkel de tweede in artikel 42*quater*, § 4, 1°, van de vreemdelingenwet opgenomen uitzonderingsgrond van een geregistreerd partnerschap van minstens drie jaar moest worden onderzocht maar ook de derde uitzonderingsgrond van

gezamenlijke vestiging gedurende drie jaar. Hij acht de aangehaalde bepalingen geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet heeft onderzocht of die laatste uitzonderingsgrond moest worden toegepast.

7. Artikel 42*quater*, § 1, 4° van de vreemdelingenwet luidt:

> "§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :
> […]
> 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

Verder bepaalt artikel 42*quater*, § 4, 1°, van de vreemdelingenwet:

> "§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :
> 1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;"

8. Uit het bestreden arrest blijkt, hetgeen verzoeker niet betwist, dat hijzelf en de Belgische referentiepersoon, waarvan nergens wordt gesteld dat zij haar recht van vrij verkeer en verblijf in een andere lidstaat van de Unie heeft uitgeoefend, op 4 oktober 2018 een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd en dat zij deze verklaring op 18 maart 2021 hebben beëindigd. Er blijkt eveneens dat verzoeker zijn verblijfskaart heeft aangevraagd en verkregen in functie van zijn voornoemde wettelijk samenwonende partner.

9. Zoals in het bestreden arrest wordt aangegeven, bevat artikel 42*quater*, § 1, 4°, van de vreemdelingenwet drie afzonderlijke weigeringsgronden, namelijk de ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk, de beëindiging van het geregistreerd partnerschap en het einde van de gezamenlijke vestiging. Om op grond van deze bepaling binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde te stellen aan het verblijfsrecht, volstaat het derhalve in principe dat een geregistreerd partnerschap wordt beëindigd. Het is niet vereist dat in dat geval ook de gezamenlijke vestiging wordt beëindigd.

10. Wat de in artikel 42*quater*, § 4, 1°, van de vreemdelingenwet voorziene uitzonderingen op § 1, 4° van dit artikel betreft, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest:

> "Wanneer het verblijfsrecht wordt beëindigd omdat het geregistreerd partnerschap is beëindigd, dan moet derhalve voor de uitzonderingsbepaling van artikel 42*quater*, §4, 1°, van de Vreemdelingenwet enkel worden nagegaan of dit geregistreerd partnerschap bij de aanvang van de procedure tot beëindiging van dit partnerschap langer dan drie jaar heeft stand gehouden en of de partners van deze drie jaar minstens één jaar in België hebben verbleven. Wanneer dit het geval is en wanneer tevens is voldaan aan bepaalde andere vereisten […], dan kan er niettegenstaande de beëindiging van het geregistreerd partnerschap geen einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van de partner-derdelander. Omgekeerd, wanneer het geregistreerd partnerschap geen drie jaar heeft geduurd, dan volstaat deze vaststelling om te besluiten dat niet is voldaan aan de uitzonderingsbepaling van artikel 42*quater*, §4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Aangezien het om cumulatieve uitzonderingscriteria gaat, kan de voormelde uitzonderingsbepaling geen toepassing vinden indien enkel is voldaan aan de bijkomende vereiste dat de betrokken derdelander tewerkgesteld is in België en over een ziektekostenverzekering beschikt (artikel 42*quater*, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet)."

Anders dan verzoeker voorhoudt, blijkt noch uit de tekst van het voornoemde artikel 42*quater*, § 4, 1°, van de vreemdelingenwet noch uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot die bepaling heeft geleid, dat in geval van beëindiging van verblijf omdat er geen wettelijke samenwoning meer is, niet alleen de uitzonderingsgrond van een wettelijke samenwoning van ten

minste drie jaar waarvan minstens één jaar in het Rijk moet worden onderzocht maar ook de uitzonderingsgrond van een gezamenlijke vestiging van drie jaar waarvan minstens één jaar in het Rijk.

11. De verwijzing door verzoeker naar het arrest van het Hof van Justtie van de Europese Unie van 2 september 2021 in de zaak C-930/19, *X tegen België*, kan geen afbreuk doen aan het voorgaande. Te dezen betreft het immers het verblijf van een derdelander-familielid van een statische Belg, zodat richtlijn 2004/38, waarover het arrest van het Hof zich uitspreekt, niet van toepassing is op de voorliggende zaak. Bovendien heeft dat arrest betrekking op de situatie waarin een echtgenoot-derdelander nog steeds gehuwd was terwijl de gezamenlijke vestiging was opgehouden. In de voorliggende zaak hebben verzoeker en zijn wettelijke geregistreerde partner echter een einde gesteld aan het geregistreerd partnerschap en rijst dus niet de vraag of er ondanks de feitelijke scheiding nog een afgeleid verblijfsrecht is op grond van het geregistreerd partnerschap.

12. Zoals *supra* reeds aangegeven, staat niet ter betwisting dat verzoeker zijn verblijfsrecht in België heeft gevraagd en verkregen op grond van de op 4 oktober 2018 met zijn Belgische partner afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning. Net omdat het om een geregistreerd partnerschap gaat met een eigen wettelijke regeling, dient deze toestand te worden onderscheiden van de (feitelijke) gezamenlijke vestiging.

Verzoeker kan zich derhalve niet steunen op een (feitelijke) gezamenlijke vestiging om te stellen dat, ondanks de beëindiging van het geregistreerd partnerschap op grond waarvan zijn verblijfsrecht was erkend, geen einde zou mogen worden gesteld aan dat verblijfsrecht op grond van artikel 42*quater*, § 1, 4°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan zich evenmin steunen op een (feitelijke) gezamenlijke vestiging om te stellen dat hij daarmee de in artikel 42*quater*, § 4, 1°, van de vreemdelingenwet voorziene relatieduur zou hebben bereikt hoewel het geregistreerd partnerschap binnen de drie jaar was beëindigd.

13. Het enige middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 22 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op zeven oktober tweeduizend vierentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,

met bijstand van

Bart Tettelin,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Bart Tettelin **Carlo Adams**